

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et Liv gjenoplevet i Erindringen; Tredie Del. Syv Theateraar 1849 -56

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "2. og 3. Del : 1842-56", i Heiberg, Johanne Luise: *2. og 3. Del : 1842-56*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 227. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr06val-shoot-idm139696434651920/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: 2. og 3. Del : 1842-56

Isa Religiositet til Frivolitet, fra Snerperi til Koketteri, for ret at blive for-
emaet trængte til gjenoplysende omhyggeligt at motiveres, og for at kunne
dette har Skuespillerinden, da Repliken mangler, kun eet brugeligt Middel,
det Mimiske.

Jeg vil give nogle smaa Exempler af Stykkets Repliker for at tydelig- a
gjøre, hvad jeg mener med det Mimiske.

Holberg har vist sin mærkelige Sans for det Dramatiske ved at lade alle
Personerne i Stykket saa godt som hele første Akt udtale sig om den Vegol-
sindedes besynderlige Character. Publikum er da forberedt og længes nu for-
mølgelig efter selv at se og dømmes. Endelig kommer hun og slutter med en lille 10
characteristisk Scene i første Akt.

Førend hun træder ind, spørger Henrich Pernille:

„Er Madamen klædt, Pernille?“

Pernille.

„Ligesom hun skulde gaas til Bryllup.“

15

Henrich.

„Da hun skikkede mig i Byen efter dette Bred, var hun saa skiden som et
Svin. Maa skee hendes arlige Sind nu spiller Master.“

Efter at nu Henrich og Pernille have forset deres Raisonnement i en Række
Repliker, træder Lucretia ind. Hun kommer altsaa glad og fornøiet, hun er 20
jo klædt „som hun skulde gaas til Bryllup“. Hendes første Replik er:

„Heurich! heet mig en Portechaise. Jeg vil ud.“

Henrich.

„Vil Madamen lade sig bære ud i dette dejlige Vejr?“ —

Her forandres Mimiken, thi en sliig Raisonnement af Tjeneren synes Ma- 25
dammen ingeniørende om, og Smilet forvandler sig til Vrede, idet hun siger
befalende:

„Ingen Raisonnement. Gaa, som jeg siger.“

Denne lille Tilfælde til Vrede gaar imidlertid strax over, idet hun med
Minespillet giver tilkjende, hvor glad hun er over at være saa deilig pyn- 30
bet, og betragter sig selv med Velbehag. Han siger nu stier venligt til
Henrich:

„Gak ind og pynt dig noget, du skal ud med mig.“

Pernille.

„Jaa vil da gaae ud Madam?“

35

Lucretia svarer i en heentykt, svarmerisk Tone:

„Ja Pernille! Jeg maa endelig ud.“

Pernille.

„Hs, ha, ha!“

H. H.